

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΛ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έτησίαι Δραχμ. 3.
 Έξάμηνος..... Δραχμ. 2.
 Τρίμηνος Δραχμ. 1.
 Έξωτερικού εις χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

17-Ώδος Σολωμού-17

[Τιμή εκάστου φύλλον
 λεπτά 15.

Έν Αθήναις τῇ 1 Μαρτίου 1903.

Λόγω σοβαρᾶς ἀσθενείας τοῦ ἡ-
 μετέρου Διευθυντοῦ δὲν ἐξεδόθη τὸ
 φύλλον τῆς 15 Φεβρουαρίου.

Αἰτούμεθα συγγνώμην ἐπιφυλασσόμενοι ὁ-
 πως συμπληρώσωμεν τὴν ἑλληψιν.

ΑΣΠΡΟΙ ΤΡΑΝΑΔΙΕΡΟΙ

— «ο» —

Ὁ ὑπελχαγὸς ἐσφίξε τὸ ἥρωϊκὸ αὐτὸ χέρι
 καὶ ἐγύρισε πίσω περιστοιχισμένος ἀπὸ βαθειᾶ
 σιωπῆ. Ἡ ἴδια σκέψη μᾶς εἶχε ὅλους κυριέψῃ·
 ἐκεῖ καθὼς ἤμαστε συναγμένοι ὅλοι, κάθε δύο
 ὥρες ἑνας ἀπὸ μᾶς θά ἐπήγαινε πρὸς τὸ θάνατο.
 Δὲν εἰμπορούσαμε νὰ εἰπούμε τίποτα ἤτανε τὸ
 καθῆκον. Τυλιγμένοι στὸ μανδῖα μου ἱπαρατη-
 ροῦσα τὴ φωτιὰ σὰν ἀφρηρημένος, ὅταν αἰσθάν-
 ῳμια κάτι πῶ ἐγάιδενε ἀπαλὰ τὸ πρόσωπόν

μου· ἦτον τὸ χιόνι πῶ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ πέφτῃ.
 Καὶ ἐκαθόμουν βυθισμένος σὲ ἀπελπιστικὲς σκέ-
 ψεις. Αὐτὸ πῶ ἐγενόταν γύρω μου, μῶ ἐφαί-
 νετο σὰν ὄνειρο. Σὲ κανονικὰ διαλείμματα ὁ
 ὑπολχαγὸς ἐσηκώνετο, ἐφώναζεν ἕνα γιὰ νὰ
 φυλάξῃ, τὸν ὠδηγοῦσε στὴ θέσι του καὶ ἐγύ-
 ριζε πάντα μόνος. Τὸ χιόνι ἐξάκολευθεύσε νὰ
 πέφτῃ.. Δὲν ἐπροσπαθεῦσα πειὰ νὰ κρύψω τὴν
 ἀποθάρρυνσί μου· ἐπερίμενα τὴ σειρά μου: ...
 Ἐκαρτεροῦσα.

Ἐξαφνα κάποια μακρυνὴ ταραχὴ, πῶ ὀλο-
 ἐναῖπλησίαζε, μ' ἔκανε νὰ πηδήσω ὄρθιος :
 «Οἱ ἐχθροί.., οἱ ἐχθροί!» Ἡ φωνὴ τοῦ κινδύ-
 νου μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ νάρκη μου· ὁ ἥλιος εἶ-
 χε πειὰ ἀνατείλῃ, καὶ ὁ κάτασπρος κάμπος
 ἔλαμπε, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὲς ὀλόχρυσες ἀχ-
 τίνες, πῶ ἡ δύναμί τους δὲν ἔφτανε ὡς αὐτὸ
 τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ρῶσσι καβαλλά-
 ρηδες ἔφταναν μὲ καλπασμό, κυτᾶζοντας γύ-
 ρω τους σὰν κατάσκειποι. Τώρα πειὰ ἤμποροῦσε
 κανεὶς νὰ τοὺς διακρίνῃ ἴσους καὶ ἀκαμπτους
 πάνω στὴ σέλα, μὲ τὴν πράσινη στολή τους,
 μὲ τὸ σκούφο στὸ κεφάλι, μὲ τὸν ἀξιωματικὸ

πού τ' ἀσημένια του σπειρούνια καὶ τὰ χάλκινα ὄπλα ἐσπινθηροβλοῦσαν.

Αἰστάνθηκα πῶς ἤμουν χαμένος.

Ἐξαφνα ὁ ἀρχηγὸς ἔπαυσε ν' ἀνεβαίνει· ἐπαρτήρησε μπροστά του μὲ φρίκη, ἐστάθηκε μιὰ στιγμή σὰν ἀπόπληκτος, ἔπειτα ἐστήκωσε γυμνὸ τὸ σπαθί του καὶ ἔδωσε τὴ διαταγὴ νὰ ὑποχωρήσουν. Κυριευμένοι ἀπὸ πανικὸ οἱ Κοζάκοι ἔτρεχαν σὰ μανιακοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν· τώρα οἱ σκιές τους ἐγλυστρουῦσαν στὴν παγωμένη πεδιάδα, ἐμίκρηναν λίγο λίγο, ὡς πού δὲν ἦταν περὶ κάποια σημεῖα πού ἔσβυναν μακριὰ στὸν ὄριζοντα. Ἐπήγαιναν ν' ἀναφέρουν στὸν Τσιχατσῶφ ὅτι τὸ πέρασμα ἦταν πικασμένο.

Ἄλλὰ ποῖος λοιπὸν ἐφρουροῦσε τὸ πέρασμα;

Τότε ἐγύρισα τὰ μάτια μου πρὸς τὸ μέρος πού εἶχε κυτᾶξῃ ὁ Κοζάκος, καὶ ἡ φοβερὴ νύχτα ἤρθε ἀμέσως στὸ νοῦ μου.

Ναί, τὸ δάσος ἐφρουρεῖτο : οἱ γρεναδιέροι ἦταν ὅλοι ἐκεῖ, στὴ σκοπιὰ τους, παρατχημένοι μπροστά στὸν ἐχθρό. Οἱ λόγχοι τους ἔλαμπαν σηκωμένες πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἢ γυρμένες κατὰ τὸν ὄριζοντα· ἄλλοι ἐπαρουσίαζαν ὄπλα τευτωμένοι καὶ ὄρθιοι, ἄλλοι ἦταν γονατιστοὶ πίσω ἀπὸ τὸ χαμηλὸ σωρὸ τῶν δέντρων, ἄλλοι καθισμένοι, καὶ ἄλλοι εἶχαν πλαγιάσει χάρω στὴ γῆ. Καὶ τοὺς ἀνεγνώριζα ὅλους... Νά, αὐτὸς ὁ ὄρθιος, μὲ τὰ πόδια στερεὰ ριζωμένα στὸ χῶμα, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ ἄπειρο, μὲ τὰ μάτια γυαλιστερά, ἀκίνητα καὶ ὀρθάνοιχτα, ἦτον ὁ Βουργουνδός· ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ἀδύνατος μικρόσωμος, λές καὶ εἶχε κουραστῆ κάτω ἀπὸ τὸ βῆρος τοῦ πελώριου σκούφου του, μὲ τὸ μισοβγαλμένο μανδύα νὰ κυματίζει στὸ χιονιά, ἦτον ὁ Πέτρος, καὶ ξανάθρισκα στὰ χεῖλια του κάποιον ἐκφορὰ εἰρωνίας. Αὐτὸς ἐκεῖ ἦτον ὁ Λεονέκ· ἐκεῖνος ὁ Λεβαδουᾶ· καὶ οἱ ἄλλοι, τοὺς ἀνεγνώριζα ἕναν ἕνα. Τὸ χιόνι πού ἔπεφτε πάνω τους, εἶχε σκεπᾶσθαι μ' ἕνα στρώμα κάτασπρο τοὺς μᾶλλινους σκούφους καὶ τοὺς μανδύες, εἶχε χωθῆ στὰ γένεια καὶ τὰ ἔδειχνε κάτασπρα καὶ μεγαλείτερα, εἶχε σταματήσῃ στὰ τουφέκια καὶ τὰ ἔκλεινε μέσα σὲ μίαν ἄσπρη θήκη. Ὅμοιοι μὲ φαντάσματα, εἶχαν πιάσει τὸ δάσος ἐκεῖ πάνω γιὰ νὰ μᾶς ὑπερασπιστοῦν, οἱ σύντροφοί μας ἐνῶ

ἐπάνω τους ὄλη τὴ νύχτα τὸ χιόνι ἔπεφτε, ἀκίνητοι, μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι, μὲ τὸ δάκτυλο στὴ σκανδάλη, οἱ ἄσπροι γρεναδιέροι!

Καὶ τοὺς ἀνεγνώριζα ὅλους. Ἦταν ἐκεῖνοι πού, ἕνας ἕνας, εἶχαν φύγη τὴ νύχτα εἶχαν μείνει ἀκίνητοι στὴ θέσι τους μὲ τὴ στάση πού τοὺς εὐρῆκεν ὁ θάνατος. Τώρα ὁ ἥλιος ἔκανε νὰ λάμπῃ ἡ ἀσημένια πάχνη πού σκέπαζε τοὺς σκούφους τους νὰ σπινθηροβλοῦνε οἱ λόγχοι τους καὶ νὰ ἀπλώνωνται ἀπειλητικῆς οἱ σκιές τους. Βαλμένοι ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τὸν ἐχθρό, εἶχαν μείνει πιστοὶ στὸ καθήκον ἐκεῖ πάνω τὸ ὕψωμα τοῦ δάσους. Ἦταν οἱ φύλακες πού τίποτα δὲν θὰ τοὺς ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσουν· μπροστά τους οἱ Κοζάκοι εἶχαν φύγη.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ πεθαμένοι εἶχαν πολέμησῃ γιὰ μᾶς...

Εἰδοποιήθηκεν ἀμέσως γιὰ τὴν ὑποχώρησι τῶν Κοζάκων ὁ στρατάρχης Νεῦ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μας.

«—Εὐγε! παιδιὰ μου, ἐφώναξε, σεῖς ἐσώσατε τὸ στρατό!»

Ἄλλὰ ὁ ὑπελοχαγός μας μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή :

«—Δὲν πρέπει νὰ συγχαρῆτε ἐμᾶς, εἶπεν· αὐτοὶ τὰ ἔκαναν ὅλα.»

Καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔδειχνε τοὺς ἄσπρους γρεναδιέρους.

Τότε ὁ στρατάρχης ἐπλησίτισεν αὐτὴ τὴ φύχη τῶν ἠρώων, ἐχειρέτησε μὲ σεβασμὸ τὴ παλληκάρια αὐτὰ : ἐχειρέτησε τὸ Νορμανδὸ φρουρὸ καὶ τὸ χαμίι τοῦ Πικρισιῦ, τὸ Βρετανὸ καὶ τὸ Βουργουνδὸ, τὰ πιαιδιὰ αὐτὰ ὅλων τῶν ἐπικριτῶν τῆς Γαλλίας, πού εἶχαν σηκωθῆ τυλιγμένοι στὸ κάτασπρο σάβανο τους ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρό. Ἐν ὄνοματι τοῦ αὐτοκράτορος ἐκόλλησε τὸ σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος στὰ στήθια τους τὰ πεχωμένα. Καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ δάκρυα πού ἐπλημμυροῦσαν τὰ μάτια μας, ἐδικαίωναμῃ τὰς μικρὰς κόκκινες ταινίες τῆς δόξης πάνω στοὺς μανδύες, τοὺς κάτασπρους...

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Π. Δελι.ν.ς

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΡΠΕΣ

ΝΥΜΦΑΙΑ

—ο—

Πόσο θερμὰ τ' ἀγάπησα
Τὸ ἐξωτικὸ λουλουδί,
Ποῦ ἀνθεῖ στῆς λίμνης τὰ νερά
Μὲ βελουδένιο χνουδί,
Ποῦ οἱ κύκνοι τ' ἀργοτραγουδοῦν
Στὰ δειλινὰ τὰ ὠραῖα
Ποῦ λέγεται Νυμφαία...

—>>>—

Ἄνθεϊ σὲ κάποιον ἀκύμαντο
Σὲ κάποιον ὑγρὸ κρεβάτι,
Καὶ ζῆ τῶν ὀνείρων τὴν ζωή,
Καὶ στὰ φιλιά τοῦ μπάτρου
Πεθαίνει ἀργά... Σὰν κατὶ
Ποῦ ἀγάπησε πολὺ...

—>>>—

Κι' ἐσένα, κόρη ἀγνώριστι
Ὅμοια σὲ πλάττει ὁ νοῦς μου
Μέσα στοὺς ἀξεδιάντους
Κι' αἰώνιους στοχασμούς μου·
Καλὴ, γλυκεῖα κι' ὠραία
Σὰν τὴν Νυμφαία!...

Ἄθῆναι.

Θρασ. Ζωῖόπουλος.

ΑΚΟΥΓΑΡΕΛΛΕΣ

ΛΙΓΟ ΨΩΜΙ...

(Στὸ τετρατὸ μου φίλο Σ. Μαρτζώκη.)

—ο—

Ταχτικὰ-ταχτικώτατα ἐδιέβαινα ἀπὸ τὸ ἐρόμο ἐκεῖνο. Μιὰ δύναμι ἀγνωστὴ μὲ τραβοῦσε στὸ χαμηλὸ σπιτάκι μὲ τῆς πράσινης γρίλιες.

Τὸ μικρὸ κείνο τὸ κάτασπρο σπίτι τῶροισα εἶ νὰ μωδῶνε ἐμπνεῦσι σὲ κατὶ στίχους π-

ρίτολους καὶ ἡ γρίλιες ἐκεῖνες ἦταν γιὰ μὲ μιὰ ποιήσι. Γιαυτὸ κατέβαινα κίθε μέρη τὸ ἔρομο κείνο μουρμουρίζοντας μερικοὺς στίχους σκορπισμένους, γιὰ τὸ γλυκὸ τὸ μεϊδιάμα καὶ τῆς σπινθηροβόλης ματιῆς πού μουρῆχαν κάποια γλυκὰ ματάκια ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆς γρίλιες. Καὶ μὲ φωνὴ χαμηλὴ ἀπάγγελα ἀμυρνοῦσα τὸ ἀμίμητο ἐκεῖνο τριστοιχοῦ τοῦ Μαρτζώκη.

Κι' ἀνάμεσα στὰ κίλλη π' ἀγναντεύω
Στὸ χουσάρι πού ἐμπρός μου λυμυρίζε
Λίγο ψωμί καὶ μιὰ καρδιά γυροῦ...!

Θίλοντας νὰ τῆς δεῖξω ὅτι ἐμένα καθόλου δὲ με ἐπηρέαζε τὸ χαμηλὸ σπιτάκι τῆς καὶ τὸ χουσάρι δὲ μὲ κυριεύει περνοῦσα καὶ σιγνοψιθύριζα :

Λίγο ψωμί καὶ μιὰ καρδιά γυροῦ...!

* *

Ἦταν ἀπόγευμα — νομίζω Κυριακῆς — πού γιὰ χιλιοστὴ ἴσως φορὰ ἐπέβανα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ παράθυρα. Ἡ ὠραία μου Γλυκερία καθότανε σ' αὐτὰ μὲ μιὰ τῆς φίλη. Ἐγὼ ἀπὸ ψηλὰ ἀκόμα εἶχα στὸ νοῦ μου τὸ τραγουδάκι ἐκεῖνο τοῦ Μαρτζώκη, καὶ κατὰ διαβολομένη σύμπτωσι στὸ τελευταῖο στίχο βρέθηκα μπροστά σ' αὐτὴ καὶ σιγοφώναζα καὶ πάλι —κατὰ τὴ συνήθειά μου :

Λίγο ψωμί καὶ μιὰ καρδιά γυροῦ...!

Μὰ μὲ ἕνα τόνο τόσο συγκινητικὸ καὶ παραπνευστικὸ, πού ἡ μικρὴ μου φιλενάδα φάνηκε πῶς συγκινήθηκε τόσο πού μπαίνοντας λίγο μὲς τὸ παράθυρο μου φώναξε :

— Στάσου...

Ἐνας στεναγμὸς μου ξέφυγε. Ἐπὶ τέλους, εἶπα μέσα μου, τώρα θάβγῃ στὴ πόρτα κέτσι ἀρχινάμε τὰ βᾶσανα...

Καὶ πραγματικῶς εἴδη εἶδα κ' ἐπέταξε γελιστῆ καὶ χαρούμενη στὴ πόρτα. Ἦρθε, κοντὰ μου μωδῶσε τὸ χέρι τῆς, κ' ἐγὼ τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι ἀπλώνοντας νὰ σφίξω τὸ ἀπαλὸ χεράκι τῆς ἐστακάωτα ἕνα... κομμάτι ψωμί.

— Ἐκεῖνο πού μου ζήτησε ἐφώναξε τὸ τρελλοκόριτσο καὶ χώθηκε μὲ μιὰ στὸ σπίτι τῆς. Κατακόκκινος καὶ σασιμένος ἔμεινα κρατῶντας τὸ ψωμί καὶ ἀκούγοντας γέλια ἀκράτητα ἀπὸ τὰ ἀπέαντι παράθυρα. Ἐκίμα δύο βήματα,

Έρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου, καὶ βάζοντας τὸ ψωμί στὴ μπέρτα μου ἀπὸ κάτω τῶκεψα στὰ πόδια...

* *

Ἐπῆγα ἔτσι καθὼς εἴμουν ζευρλὸς ἀπὸ τὸ ρεζιλίκι καὶ βοῆκα στὸ καφενεῖο τὸ ποιητῆ τοῦ στείχου ἐκείνου, τὸν Μαρτζώκη, καὶ τοῦ λέω μένα γελεστό θυμό.

— Ἐ! κίεπειτα παραπονιέσαι πῶς ἡ ποίησι δὲν ἐκτιμᾶται ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα — μ' ἐκύτταζε — καὶ ἐγὼ τοῦ ἀκλουθήσα: μάλιστα αὐτὸ λές, μὰ δὲν ἔχεις δίκιο καθόλου καὶ δειχοντάς του τὴ μεγάλη ἐκείνη φέτα ποῦ με εἶχαν φιλέψει — Νά, τοῦ κάνω, ἕνας στοιχος τί μου ἔδωσε, ἂν ἔκανα αὐτὸ κάθε μέρα θάβγαζα τὸ... ψωμί μου.

Φλεβάρης, 1903.

Ροδόλφος.

Σ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

(Ἀπεγγεληθὲν ἐπὶ τῇ ἑτηρίδι τοῦ Φιλολογικοῦ καὶ Ψυχολογικοῦ ἑμίλου ἢ «Ἠλλάδας».)

—ο—

Ἦ Μοῦσα δαρνοστόλιστη, ἀπ' τὸ λαμπρό σου ὄρονο γύρε τὰ μάτια σου σὲ μὲ τὸ ταπεινὸ παιδί σου, καὶ χάρισέ μου, μάνα μου, τὴ θεία ἐμπνεοῖ σου γιὰ νὰ ἐξιμνήσω μιὰ θεὰ τόσο ψηλὰ δὲ σώνω!

Ἦ Ἐπιστήμη, στὸ βωμὸ στὸν ἔνδοξο βωμὸ σου γέρνω κ' ἐγὼ τὸ μέτωπο γιὰ νὰ σὲ προσκυνήσω: Σὰ ταπεινὸς προσκυνητῆς δειλὰ προβαίνω ἔμπρός σου νὰ κάψω λίγο θυμιατὸ! τὴ δόξα σου νὰ ὑμνήσω

Γύρω ἀπ' τ' ἀγνό σου μέτωπο μι' ἀτίμητη κορῶνα σκορπίζει λάμψη θεϊκιά, τὸ κόσμο ὅλο θαμπώνει! δείχνει πῶς ἔχεις ἀδελφές τῆς Μοῦσας τοῦ Ἑλικῶνα! τὴ δύναμι, τὴ δόξα σου σ' ὅλο τὸ κόσμο ἀπλώνει.

Βλέπω νὰ σέρνεται ἄδικα σὲ χρόνια περασμένα σὰ μάγος, ἕνας γίγαντας τοῦ νοῦ, νὰ μαρτυρεῖται εἶνε κ' αὐτὸς προσκυνητῆς δικός σου, ποῦ γυρεύει μὲ σὲ ν' ἀνοίξῃ τοῦ θνητοῦ τὰ μάτια τὰ κλεισμένα.

Ἄλλὰ προτοῦ μὲς' τὴ φωτιὰ σὰ μάρτυρας πεθάνει νοιώθω κ' αὐτὸς τὴ δόξα σου, θεωρεῖ τὸ ὄριζμά σου καὶ μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ στόμα του, ὡτὰν προφήτης βγάνει ποῦνε τρισάγιο θυμιατὸ στὸ πύναγγο βωμὸ σου!

1903.

Νίκος Γούζαρης.

Η ΛΗΘΗ

(Στὴ Βασίλισσα τῆς Λήθης.)

—ο—

Ἦστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη πάλη μὲ τὰ κύματα καὶ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀντίστασι ποῦ ἔκαμε στὴ μάνητα τ' ἀνέμου, ἡ μικρὴ φελουκίτσα ἀράξε σὲ ἱμάνι μικρὸ ἀλλὰ ἀσφαλισμένο καὶ κλειστό σὰν πέταλο.

Ἐκείνος σὲ μιὰ διαταγὴ τῆς μαυροφόρας κυβερνήτρας πετάχτηκε στὴ στεριά κ' ἀπελπισμένος κάθησε μέσα στῆς καλαμιές παρατηρῶντας τὴ φελουκίτσα ποῦ ἤσυχη τώρα καὶ γοργόφτερη ἀρμένιζε γιὰ νὰ χαθῆ σὲ λίγο στὸν ὠραιο χρωματιστὸ ὄριζοντα καὶ νὰ σβυστῆ ἀπὸ ἀπὸ τὴ ὄψι του.

Ἐάφνω κεῖ μὲς τῆς σκέψης του ποῦ ἦσαν κ' αὐτὲς ἀτέλειωτες σὰν τὸν ὄριζοντα ποῦ κύτταζε πρόβαλε κοντὰ του ἕνα ἀγγελικὸ παράστημα, μιὰ μορφὴ αἰθέρια ποῦ σὲ κείνες τῆς ματιές του τῆς οὐράνιες σέκανε νὰ λησμονῆς πῶς βρίσκεσαι στὴ γῆ καὶ ἔχεις μπροστά σου ἄγγελο.

— Σήκω, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ μελωδική, σήκω νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποῦ σὲ περιμένει μιὰ εὐτυχία ἀτέλειωτη.

Ἐκείνος ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ, γιὰτὶ ἕνα οὐράνιο πλάσμα καταδέχτηκε νὰ τοῦ μιλήσῃ, σηκώθηκε καὶ μ' εὐχαρίστησι συνοδευμένη μὲ κᾶποι σεβασμὸ ἀκλουθήσῃ τὴ Θεά: ἐκείνη ὁμῶς τὸν βοήθησε καὶ μεθυσμένο ἀπὸ ἡδονὴ τὸν ὠδήγησε στὰ θαμπερὰ παλάτια τῆς.

* *

Μέσα σὲ πικρὸ σκετᾶδι ἀπὸ θάμνους καὶ δένδρα, κοντὰ σ' ἀρκεγιάλι ἤσυχο ὑπάρχει χτισμένο μονάκριβο παλάτι, ποῦ φέρνει ἰδέα παλατιῶν μεσοκωνικῶν φαινόταν ἀκατοίχητο κ'...

ἀπὸ * καιρὸ παραμελημένο· ψηλὰ ὅμως σ' ἕνα μικρὸ ἐξώστη σὰ σὲ φωλιὰ περιστεριῶν ἐκάθητο ἕνας νέος καὶ μιὰ Θεὰ ὀλόλευκα ντυμένη. Ἐκείνος ἦτανε βυθισμένος σὲ μεγάλη ἔκτασι γιὰ τὸ ζωντανὸ πανόραμα ποῦ κάτω ἀπλονώτανε καὶ γύρω τὸ ἐπλαισίωνε μιὰ μεγάλη ἀλυσσιδα ἀπὸ βουνὰ καὶ λόφους· βυθισμένος στὴν ἐρωτικὴ μουσικὴ ποῦ ἐψάλλανε τόσα πουλιά καὶ θαυμάζοντας τὸ ἀρμονικὸ τόνο ποῦ κ' αὐτοῦ τοῦ γερακιεῦ τὸ ἄγριο κρῶξιμο ἀποτελοῦσε ποῦ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ διέκοπτε τὴν ἤσυχία τῆς ἀποκειμισμένης θάλασσας· ὁ νέος φαντάστηκε ὅτι ἦτο κανένας ἄλλος Χασάν ἢ Ἀμπούλβαρης τῆς Χαλιμάς καὶ ἀπ' οὗ μὲ ἱερὸ σέβας ἔπισε στὰ πόδια ἐκείνης τῆς εἶπε.

— Θεά μου σὲ ἱκετεύω, πές μου, ἀλήθεια μὲ περιβάλλει ἡ ψέμμα; ἐξήγησέ μου, γιὰτὶ προηγουμένως νὰ θέλω τὸ θάνατο καὶ τώρα νὰ εἶμαι σκλάβος τῆς ζωῆς;

Ἐκείνη τὸν ἐσήκωσε καὶ τοῦ εἶδειξε νὰ παρατηρήσῃ ὀπίτω ἀπὸ τὰ βουνά.

Ἐκεῖ ὁ ἥλιος εἶχε δύση· ἐκεῖ ἦτανε θάλασσα μὲ μεγάλα μανιωμένα κύματα, ὠκεανὸς ποῦ φεβέριζε κ' αὐτὰ τὰ βουνὰ νὰ καταπιῇ· μέσα σὲ κείνο τὸ σάλο καὶ τὴ τρικυμία φαινόταν πολλὰ καϊκάκια σὰν μικρές μικρές βερκουλές· εἴτοιμες νὰ βροῦν μνημα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κᾶτασπρο ἀγρὸ τοῦ κύματος.

— Μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς βριτωκώσουν καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου καὶ ὅλ' χανώσουν καὶ σὺ ὅπως ἔχω ἰδῆ τόσους καὶ τόσους ὡς τώρα, ἂν ἡ Τύχη σου δὲν σέβγαζε στὴ χώρα τὴ δική μου.

—Καὶ γιὰτὶ νὰ βρισκόμαι ἐκεῖ; Χωρὶς ἀπάντησι ἐκείνη εἶδειξε στὸ νῆς ἕνα ἄλλο μέρος σκουροῦ ὄχι μακρὰ ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ ποῦ τοῦδεῖξε πρῶτα· ἐκεῖ μέσα σὲ εἶσος μαῦρο ἀπὸ πυκνότητα φαινόταν ἕνα ἐρωτικὸ ζευγάρι σὺ εἶδνε τὸν ὄροκο ἐκεῖνο τῆς ἀγάπης, τὸν αἰώνιο, τὸν ἱερὸ καὶ τὸν ὑπεῖον ξέρεε ν' ἀπαγγέλλῃ κάθε πονεμένη καρδιά. Ὁ ταξειδιώτης μας ὅμως ἐτράφηκε πρὸς ἐρείνην μὲ μιὰ ἔκφρασι γεμάτη ἀπὸ ἀγνοια καὶ ἐρώτησι.

— Γι' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν σκηνὴ βρισκόσουν στὸν ὠκεανὸ καὶ ἐζήταες τὸ θάνατο. Ἐκείνη ποῦ δὲν ἀγαχωρίζεις μέσα στὸ εἶσος εἶνε ἐκεῖνη ποῦ ἀνύψωσες στὸ ἄπειρο καὶ τὴν ἐλάτρευες

σὰν Θεό. ἐκείνη ὅμως ὅλα περιφρονοῦσε γιὰ διὰ μιὰ λέξι ἐκείνου ποῦ λατρεύει, ἐκείνου ποῦ μέσα στὴ ἀγκαλιά του βρίσκεται· τώρα τὴ βλέπεις καὶ δὲν σὲ νοιάζει· σ' ἀγαπᾷ τὴ Τύχη ποῦ μὲ τὴ βερκούλα σ' ὠδήγησε ἐδῶ ποῦ τὸ παρελθὸ λησμονιέται καὶ τὸ μέλλον γελά.

— Ἐνόησα! ἐνόησα· ἡ Τύχη μου μ' ὠδήγησε στὴ Λήθη. σ' εὐχαριστῶ Θεά.

Καὶ μὲ μεγάλη βία κατέθηκε στὸ δρόμο καὶ ἀκολουθήσῃ τὸ μονοπάτι τῆς Εὐτυχίας καθὼς ἡ Λήθη ἀπ' ἐπάνω τοῦχε δεῖξει. Φεύγοντας ὁμῶς δὲν λησμονοῦσε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος τῶν παλατιῶν φωνάζοντας

— Εὐχαριστῶ τὴ Τύχη, εὐγνωμονῶ τὴ Λήθη!

* *

Τὸ πρῶτὸ μέσα στὴ τότε δουλειὰ ποῦχα, βρίσκω ἀνάμεσα στὰ χαρτιά κ' ἕνα χειρόγραφο ἄγνωστο· τὸ διαβάζω καὶ βλέπω ὅλη τὴν ἐπάνω ἱστορία μὲ τὴν ὑπογραφή μου. Τὸ διαβάζω πάλι κ' ἀπὸ φόβο μήπως τῶχα γραμμμένο ἀλλὰ ἡ Λήθη μου τὸ πῆρε ἀπὸ τὴ Μνήμη ἐκάθησα καὶ σκέφθηκα πολὺ· σὰν εἶδα πῶς κανένα σημάδι δὲν εὑρίσκα νὰ δείχνῃ πῶς εἶνε δικό μου ρώτησα ποιὸς ἔφερε τὸ χειρόγραφο ἐκεῖνο.

— Σὺ τῶγραφες μ' ἀπεκρίθησαν.

Κιτάλαθα ἀμέσως πῶς ὑπνοβάτης ὅλ' τῶν γραφῶν καὶ λογιάζοντας πῶς εἶχα ὑποσχεθῆ σὲ μιὰ Δα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Βασίλισσα τῆς Λήθης νὰ γράψω ἕνα παρόμοιο ἔλαμα τὴ σκέψι πῶς ψυχὴ ποῦ περπατᾷ τῆς νύχτες ζεμουστηρεῖται πολλὲς κρυμμένες ἀλήθειες.

Λίνος.

ΣΟΦΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

—ο—

— Ἡ γυνὴ εἶνε ἡ πρόθεσις τῶν σκέψεων, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ βαλαρτιῶν, ὁ πολλαπλασιασμός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ διαίρεσις τῶν καρδιῶν.

I. N. Bey.

— Μόνη ἡ δικαιοσύνη γέμει τὴν εἰσεθεῖα

τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν· ὅπλα χωρὶς δικαιοσύνην γίνονται ὅπλα ληστῶν, ζώτων εἰς καθημερινὸν κίνδυνον καὶ στερηθῶσι τὴν δύναμιν ἀπὸ ἄλλους ληστὰς ἢ καλῶς κολασθῶσιν ὡς λησταὶ ὑπὸ νόμιμον ἐξουσίαν. Ἡ ἀνδρεία χωρὶς τὴν δικαιοσύνην εἶνε εὐτελὲς προτέρημα· ἡ δικαιοσύνη δὲ ἐφελδύσσεται ἀπ' αὐτοῦ, οὐδὲ χρεῖται εἶνε διόλου τῆς ἀνδρείας.

Ἄδαμάντιος Κοραΐς.

— Ὅταν κυρηθῆ χάρις τὸ πνεῦμα, σὺ λαμβάνει σιγὰ τὴν μοῖραν.

Μοιτισσιέ.

ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

(Ἀπιορῶται εἰς τὸν ἀγαπητόν μου Ἄλ. Ρίζον Ραγκαζήν.)

— «Ο» —

Ἀλήθεια ! ... ὠραῖο ὄνειρο...
... ἴστων οὐρανὸ ἀπομένεις...
κι' ὕμνους γαλάζιους μυστικῶς
ἴστω στῆθος μου ἀνασταίνεις.

— * —

Μὰ κάποτε ξεχύνεσαι
ἴστω τοῦ κόσμου τὰ σκοτάδια
καὶ λάμπεις ἴστω ὅποιους μάγεψες
σὲ λίγα ἐδῶ σημάδια

— * —

ἴστω τὰ λευκὰ λούλουδα τῆς γῆς
ἴστω τῆς παρθενιάς τὴ χάρι
καὶ τοῦ τεχνίτη τὸ ἄψευχο,
τὸ σκαλιστὸ λιθάρι.

— * —

κάποιαν ἐνθύμησι γλυκεῖα
αὐτὰ μοῦ δίνουν μόνα,
μέσα ἴστω τοῦ κόσμου τὸ βαρὺ,
τὸν πικραμένο ἀγῶνα.

— * —

Ὅς ποῦ μὲ ἀγκάθια κάποτε
τοῦ Γολγοθᾶ πλεγμένα
νὰ γίνουνε τὰ στέφανα
τοῦ γάμου μου μ' ἴστω.

Βασίλειος Μεντσελίδης.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω εἰς τοὺς φιλομούσους τῆς «Φυλλίδος» ἀναγνώστας διαφόρους ἐπιστημονικὰς, ἱστορικὰς, γεωγραφικὰς κτλ. ἀληθείας ὡς καὶ διάφορα ἀνεύδοτα, περιεργὰ καὶ παράδοξα καὶ πάντα ταῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς.

— Ἀρχομαι ἀπὸ τῆς χρονολογίας.

— Ὁ Φεβρουάριος ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ὁ μὴν τῆς κραιπάλης, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀργίων.

— Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὁ Φεβρουάριος ἦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ποσειδῶνος.

— Ὁ μὴν Φεβρουάριος εἶνε προσωρισμένης διὰ δικασθεῖσιν καὶ διὰ σπονδὰς πρὸς τὸν Βάκχον καὶ τὸν Ὑμέναιον.

— Ἐκάστη ἐπιτοχὴ καὶ ἕκαστος λαὸς εἶχεν ἄποκρῶ.

— Οὕτως εἰ Αἰγύπτους εἶχον τὰ Χερυθ, εἰ Ρωμαῖοι τὰ Κρόνια, εἰ δὲ Ἕλληνας τὰ Διονύσια ἢ τὰ Βάκχεια.

— Καὶ ὁ Μεσαιὼν ἐπίσης εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ἐορτὴν τῶν τρελλῶν ἢ τῶν νηπίων καὶ τοῦ ὄνου.

— Τὸν χρόνον κατὰ τὴν μυθολογίαν εἰδίδασκεν ἡ Ρέα εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐν Φρυγίᾳ.

— Ὁ χρόνος προστατεύεται ὑπὸ τῆς Τερψιχόρης.

— Κατὰ τὸν Μέρσιον ἐν Ἑλλάδι ἐχρεούοντο πλέον τῶν 200 χειρῶν.

— Ὁ χρόνος δὲν συντελεῖ μόνον εἰς Τέρψιν ἀλλὰ εἰς καὶ γυμναστικὴν τοῦ σώματος καὶ ἰδίως τῶν ποδῶν.

— Ὁ χρόνος πρὸ παντὸς εἶνε ἐπωφελὴς διὰ τὰς νεάνιδας καὶ αἱ μητέρες ὀφείλουσαν νὰ ἐπιβάλλουν αὐτὸν εἰς τὰς κόρας τῶν.

Φύλλινος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΝΤΣΕΛΙΔΗΣ

Ἡ «Φυλλίς» λογιζέται εὐτυχὴς δημοσιεύουσα εἰς τὰς στήλας τῆς τὴν εἰκόνα καὶ ἐν ὠραιότατον ποίημα τοῦ κ. Βασιλείου Μεντσελίδου τοῦ ἐμβρυοῦς τούτου ἐπιστήμονος εὐτιμῆς αἰ πρὸ ἔτους ἀριστοῦχοι διδ. ἐξετάσεις ἐκπληξασαι τοὺς καθηγητάς τῆς Νομικῆς σχολῆς, ὅτι παραμένωσιν ἀληθυσμένητοι εἰς τὰ χρονικά τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὴν ἀπαράμιλλον εὐγλωττίαν, ἥτις τὴν διεκρίνει, καὶ διὰ τὴν σπανίαν ἐτοιμότητα τοῦ διακεκριμένου λογίου καὶ τοῦ ἰδεώδους ποιητοῦ τοῦ «Κόσμου τῶν ὀνειρῶν» τῆς γνωστῆς ταύτης συλλογῆς, τοῦ ζητοῦντος τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον συγκεκριμένως ἐκπροσωπεῖ ἡ μεγάλη του ἐπιστήμη, τὸ καταστάλαγμα τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης σφίρας τὸ ἀπορρέον ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ πεντήκοντα ἑκατοντατηρίδων.

Βασίλειος Μεντσελίδης.

Ἄς ἐντροφήσωσι λοιπὸν εἰ ἡμέτεροι ἀναγνώσται εἰς τὸ λάμπον ποίημα ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἐπικαλεῖται, ἣν ὡς ἐπιστήμων ἐκπροσωπεῖ καὶ ἣν περιβάλλει διὰ τῆς ἀκτίνος τῆς ἀληθοῦς τέχνης ἥτις τοσοῦτον προσμειδεῖ αὐτῶ. Τσιούτος ὢν εὐλόγως ἔχει ἀναδεχθῆ τὴν φροντιστηριακὴν προπαρασκευὴν φοιτητῶν διὰ διδακτορικὰς ἐξετάσεις.

Η ΣΑΒΙΝΗ

Ἡ Σαβίνη λοιπὸν εἶνε κέρη μου· εἶνε δὲ τὸσον ὠραία καὶ γλυκεῖα ὥστε δικαίως εἰ γονεῖς τοιαύτης κέρης νὰ ὀνειροπλῶσιν ἐπ' αὐτῆς. Ἄλλὰ εὐστυχῶς τὴν ἐπανευρίσκω εἰς κατάστασιν ἀθλιότητος, ἔχουσαν διὰ μόνον μέντερα καὶ

ὑπερκαπιστὴν ἐναν ἐργάτην, τακτικὸς καὶ ἐπιμελῆ μὲν ἄλλοτε, ἀλλὰ τὸν ὀπίον ἢ ἀπόλεια τὴν γυναικὸς του καὶ ἡ ἀπαρτῆρος λύπη τὴν ὀπίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἰδοκίμασε τὸν κατέστησε βάρβαρον.

Τὴν ἐπανευρίσκω περικυκλωμένην ἀπὸ κινδύνους καὶ δυσχερείας, διότι ὁ ἐξάδελφός μου Φερδινάνδος, ὁ ἀνεψιός σου μητέρ μου θέλει νὰ τὴν καταστήσῃ ἐρωμένην του ἐν ὧ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ σοβαρῶς !

Νομίζεις ἀγαπητῆ μου μητέρα ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆ ἐν μοὶ ἐπιβάλλει καθήκοντα ἀπ' οὗ ἄλλως τε ἐγὼ εἶμαι ὁ δημιουργὸς τῶν τό-

σωνκακῶν; Νομίζεις ὅτι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου δὲν μοὶ λέγει ὑψηλοφῶνως; «Σῶσον τοῦλάχιστον τὴν κόρην ἀπ' οὗ δὲν ἐρρόντισες νὰ προφυλάξῃς τὴν μητέρα ;»

— Μάλιστα υἱέ μου ἔχεις εἰκαιον πρέπει νὰ πρᾶξῃς τὸ πᾶν ὅπως ἐπανορθώσῃς τὸ νεανικὸν αὐτὸ σφάλμα σου. Ἐὰν πρόκειται διὰ χρήματα εὐτυχῶς ἡ θέσις μας μᾶς παρέχει τοιαῦτα.

— Δὲν χρειάζονται πολλὰ μνητέρα μου· ἄς προσέξωμεν νὰ μὴ θίξωμεν τὴν φιλοτιμίαν τῶν

δίο αὐτῶν τοὺς ὁποίους θέλωμεν νὰ βοηθήσωμεν. Ἄκουσέ με τί σκέπτομαι. Εἶσαι χήρα καὶ πολ- λάκις μένεις μόνη καυμένη μητέρα διότι αἱ κοι- νωνικαὶ ὑποχρεώσεις μὲ κρατοῦσι μακρὰν σου πολλὰκις πλέον τοῦ δέοντος. Ἐμαθόν δὲ παρὰ τῆς φίλης σου κυρίας τῶν Βράχων ὅτι ἐπιθύμεις νὰ λάβῃς πλησίον σου ἐν εὐχάριστον πρόσωπον, ὀλίγον μουσικόν, τὸ ὁποῖον νὰ σοὶ ἀναγινώσκη, μίαν συνόδον τέλους. Ἀλλὰ διστάσεις φοβουμένη τὴν ἐποικειωνίαν τοῦ υἱοῦ σου μετὰ τοῦ προσώπου τούτου. Λαιπὸν ! πάρε τὴν Σά- βίνην καὶ ὁ κίνδυνος οὗτος, ἐάν ὑπάρχει κίνδυνος ἀπεσεβίθη.

— Ἀλλὰ ὁ πατήρ τῆς θὰ συγκατατεθῆ;...
— Ἐλπίζω, διότι ἐξηκολούθησα νὰ τὸν ἐπι- μελώμαι μετὰ τὴν καταστροφὴν του καὶ ἔχω λάβῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιφορὴν. Μ' ἀκούει ὡς χρη- σμὴν καὶ ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλὰς μου κατὰ γράμμα ἐλπίζων λαιπὸν ὅτι θὰ κάμῃ ὅτι τοῦ ζητήσω. Ἄλλως τε εἶνε ἐκτεθειμένος ὁ εὐκοδεσπό- της του τὸν ἀπειλεῖ δι' ἐξώσεως· ὥστε αὐτὸς καὶ ἡ Σαβίνη δὲν ἐλπίζουν εἰς ἄλλο παρὰ εἰς θαῦμα διὰ νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ τῆς δυσχερείας.

Εἶσαι, σὺ λαιπὸν μητέρα ποὺ θὰ δημιουργήσης αὐτὸ τὸ θαῦμα. Θὰ προτείνῃς εἰς τὴν Σαβίνην νὰ τὴν λάβῃς καὶ ὡς συνόδον εἰς τὸν Πέτρον Μο- ρῖνον ὃ' ἀαθέσῃ τὴν διακόσμησιν τοῦ ζηνοδοχείου τῆς Λεωφόρου Villiers ἐπὶ τῇ προσφάσει ταύτῃ τῷ ἴδεις μίαν προκαταβολὴν ἧτις θὰ τῷ χρη- σιμεύσῃ πρὸς ἀλλαγὴν τῆς θέσεώς του.

— Ἐχει προσῆθ' τὰ πάντα, Παιῦλε μου, ἐ- πιδοκιμᾶζω. Πότε θέλεις νὰ ὑπάγωμεν πρὸς τὸν Πέτρον Μορῖνον;

— Αὐριον, ἀγαπητῆ μου μητέρα, ἐάν θέλῃς.
(Ἔπεται συνέχεια.)

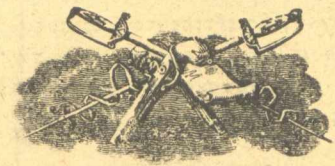
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΣ

Ὁ ὠραίος οὗτος διαγωνισμὸς ὅστις ἦτο ἔμ- πνευσις τῆς ἡγεμονίδος Μαρκελλας δέον νὰ ὑπο- στρηχθῇ καθ' ὅσον εἶνε πολὺ ὠφέλιμος ὑπὸ ἐποψιν πνευματικῆς ἐργασίας καὶ ἀριλλῆς. Ὁ παρὼν διαγωνισμὸς καίτοι δὲν ἐπέτυχε καθ' ὅλα εὐχ' ἥττον ὁμοῦς εἰδείξε σημεῖα οὐχί

ἀνάξια προσοχῆς καὶ παρατηρήσεως. Καὶ ἐν πρώτοις μία ἐπιστολὴ ἀπιστάλη ἐκ μέρους τοῦ Μαρκελλίου δ' Ἐπρέ. Τὴν ἐπιστο- λὴν ταύτην ὁ συγγραφεὺς ἐπιγράφει «Ἐν Με- τανοίῃ». Ἐξ αὐτῆς δὲ φαίνεται ὅτι θέλει νὰ ἐξαγάγῃ ἠθικὸν τι συμπέρασμα τοῦθ' ὅπερ ὁμοῦς ἀδειξίω; ἐπιτυγχάνει ἄλλως; ἔλαβε καὶ τοιαύτην ὑπόθεσιν ἧτις διὰ τὰς στήλας τῆς «Φυλλίδος» δὲν ἀρμόζει· ἐν τέλει ἐρωτώμεν πῶς ἡ ἐρωμένιος ἐκείνης πεσὼν ἐπὶ τοῦ αἵματοςβα- φουῆς σώματός της ἀπέθανε; — Ἐτέρα ἐπιστολὴ ἐστάλη ἐκ μέρους τοῦ Κακοτέχνου ἢ ἐπιστολὴ αὐτοῦ συνίσταται εἰς προτάσεις και- νοτομιῶν ἐξ αὐτῶν μερικαὶ ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει — Ἄλλην ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν ἓνα Κρητι- κὸ ποῦλο. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιγράφει πολλὰ καὶ οὐδὲν ἐν αὐτῇ πλέκεται ὠραῖον ἐγ- κώμιον τῇ ἡγεμονίδι Μαρκελλας, τῇ προτείνεται νὰ ἐκλέξῃ ἓνα γενικὸν ὑπερασπιστὴν ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἄτρυγος ὑπαιτιγμὸς σκώμματος διὰ τινὰ μᾶλλον Φυλλιδόφιλον· ἐξαιρέται ἡ φιλολογικὴ ἀξία τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ, τέλος ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἐν ὅλῳ, ἓνα εἰρμὸν ἀλλὰ τῇ δε κακεῖσε βλέπει τις ἀνλαμπὰς ὠραίας φρά- σεως καὶ πνεύματος.

Ἡναγκασμένοι ν' ἀποφρανοῦμεν περὶ ἐπιστο- λῆς ἐχούσης ἀξιώματα ὅτω; ἀκαρτερὴ τῆς γ- γραφέα εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ μὴ ὑποδείξωμεν τοιαύτην οὐχ ἥττον ὁμοῦς ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ καλλιτέρα ἦτο ἡ τοῦ Μαρ- κελλίου Δ' Ἐπρέ τοὺς διαγωνισμοὺς τούτους ἢ Διεύθυνσις θὰ ἐξακολουθήσῃ Δύναται δὲ πᾶς τις ν' ἀπευθύνῃ ἐπιστολὰς ἢ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἢ τὴν ἡγεμονίδα ἢ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Διεύθυνσιν καὶ τὸν τυχόντα ψευδωνυμοφό- ρον· ἀρκεῖ νὰ λαμβάνῃ ἴσιν χάρτην ἐκ τῶν Γραφείων μας.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου θὰ ἐξάγονται κατὰ διημέριον.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΝ

Σήμερον θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἐν ὀλίγοις τοὺς Ἄμμοιους τῆς Σαχάρας. Λάβετε ἀδιάφορον χάρτην (κηρόχαρτον) καὶ σχηματί- σατε τρία ἢ πλείονα, (ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χρωμάτων) κυττὰ διαφόρου σχήματος τὰ ὑποῖα πληρεῖτε ἄμμου· ἐθυμηθεῖτε δὲ ἐν τῷ τετραγώνῳ π.χ. σχήματι, θέσατε τὴν κυανῆν ἄμμον, ἐν τῷ σφαιρικῷ τὴν ἐρυθράν, ἐν τῷ ρομβοειδῇ τὴν πρασίνην κτλ. τὰ κυττὰ ταῦτα σφραγίζετε καλῶς καὶ τὰ θέτετε ἐν τοῖς πινα- κίαις ἀνωθεν δὲ αὐτῶν ρίπτετε τὴν ἄμμον οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι τὰ πινάκια εἶνε πλήρη ἄμμου ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὑποψίας ὅτι ἐντὸς αὐτῶν εὐρίσκεται μικρὸν κυττὸν περιέχον ὁμοί- οχρον ἄμμον. Ἡδὴ σᾶς παρουσιάζονται τρία πι- νάκια περιέχοντα ἄμμον ἕκαστον δὲ ἄλλου χρώματος. Τὴν ἄμμον καὶ τῶν τριῶν πινακίων ρίπτετε ἐντὸς δοχείου ὕδατος· εἶτα θέτοντες τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐρωτᾶτε τί χρῶμα θέλει ὁ θεατῆς σᾶς νὰ ἐξαγάγητε· ὑποθεθεῖσθε δὲ ὅτι ὁ θεατῆς σᾶς θέλει τὴν κυανῆν ἄμμον συ- λαμβάνετε τὸ τετραγώνον σχῆμα πιέζετε αὐτὸ καλῶς ἐντὸς τῆς χειρός· σᾶς τοῦτο δὲ διαρρη- γνύμενον ἀφίνει ἐλευθέρως νὰ γυθῇ κυανῆ ἄμ- μος. Ἰδοὺ καὶ αὐτὸ τὸ παιγνίδι· προσεχῶς ὁμοῦς ἐπειδὴ ὁ κ. Διευθυντῆς ἀγαπᾷ τὴν ποικι- λίαν δὲν θὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ἀλλὰ εἰς ἑτέραν ὑπὸ τὸν τίτλον Διδάγματα· εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην δὲν θὰ με εὕρητε μετ' αὐτὸ ὕψος καὶ με πνεῦμα ἀνόλογον τῶν ψευδω- νόμου μου ἀλλὰ ὅλως τὸνναντίον. Καὶ τοῦτο ὅπως καθιστῶ τὴν ἀγαπητὴν «Φυλλίδα» ὡς εἰόν τε ποικιλωτέραν τὸ ἐπ' ἐμοί.

Εἰς τὸ μεθεπόμενον ὁμοῦς φύλλον σᾶς ὑπόσχο- μαί νὰ σᾶς ἐκτελέσω ἓνα παιγνιδάκι καλλιτερο- ἀπ' ὅσα μέχρι τοῦδε σᾶς εἰδείξα. Ἰδοὺ αὐτό. Λαμβάνω ἓνα ποτῆρι κενὸ τὸ σκεπάζω δι' ἐνὸς μικροῦ πινακίου καὶ κατόπιν τὸ καλύπτω με ἐν μανδύλιον.

Νῦν λαμβάνω ἐν σιγάρων καπνίζω καὶ εἰς ἀπόστασιν μερικῶν βημάτων φυσῶ πρὸς τὸ πο- τῆριον.

Εἶτα παρακαλῶ ἓνα ἐξ ὑμῶν ν' ἀφαιρέσῃ τὸ ἀνδύλιον καὶ τὸ πινάκιον. Τί θὰ εἴητε

Τὸ ποτῆριον πλήρες καπνοῦ ὅστις θὰ ἀνέργεται εἰς τολύπας!

— Τὴν ἐξήγησιν εἰς τὸ μεθεπόμενον.
Fra Diavolo.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

27ου φυλλαδίου. Βασίλειος (οὗ ἡ λύσις κατὰ λάθος παρελήθη.)

28ου. Ὁ Μιλτιάδης ἐνίκησεν ἐν Μα- ραθῶνι.

Ὁρθῶς ἀπήντησαν οἱ ἐξῆς. Δ, Δήμας, Ἴω. Φῶρος, Ἑλλ. Σημαία, Κοτοπουλάκι ταῦ Βα- σιλικεῦ, Ἰωακείμ Μονμπάρ, Miss Nevil, Δάντης, Ὀν. πλάσμα.

Βραβεύεται δὲ ὁ Ἰωακ. Μονμπάρ.

Προτεινόμενα.

Ἐρωτήσεις

Ποῖος ἄνθρωπος εἶνε καλὸς διάβολος; —
(*Fra Diavolo.*)

Εἰς τὸν λύτην δεθήσετε μία συλλογὴ ποιη- μάτων.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἡγεμὼν ἢ ἡγεμονίς.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον λήγει ἡ ἡγεμονία τῆς Μαρκελλας καὶ Φυλλίδος. Ὅθεν ἐτοιμα- σθητε ὅπως θέσητε ὑποψηφιότητα· ἔχετε καιρὸν μέχρι τῆς 10 Μαρτίου· εἰς τὸ φύλλον τῆς 15 Μαρτίου θὰ δημοσιευθῶν τὰ ὀνόματα τῶν ὑπο- ψηφίων εἰς δὲ τὸ φύλλον τῆς 1 Ἀπριλίου θὰ πι- ριβληθῇ τὴν ἡγεμονικὴν τίβεννον ὁ ἐλεγεθεῖς.

Ἡ ἡγεμονίς ἢ ὁ ἡγεμὼν οὗτος πλὴν τῶν δι- κσιωμάτων τῶν ἐν τῷ 25ῳ φύλλῳ ἀναφερομένων ἔχει καὶ τὰ ἐξῆς.

1ον Πρὸς τιμὴν του Ὁ' ἀναγνωρίζεται διὰ διαγωνισμοῦ εἰς συγγραφεὺς αὐτοῦ.

2ον. Τὰ ψευδώνυμα τὰ ἑποῖα ἔλαβε δύναται νὰ τὰ ἔχη διὰ παντός. (Ἐπίση: καὶ ὁ ἀκόλουθος.)

3ον. Δύναται νὰ ψηφίσῃ καὶ διὰ τῶν τριῶν ψευδωνύμων. (Ὁ ἀκόλουθος διὰ δύο.)

4ον. Δύναται νὰ περὶσταται καὶ νὰ ἐξελέγη τὰς ἐκλογάς.

Ἡ ἐκλογὴ δὲ γενήσεται ὡς ἐξῆς.

Πᾶς ψευδωνυμοφόρος διὰ νὰ ἔχη δικαίωμα ψήφου ἔσεν

α'). Νὰ ἔχη προπληρώσει τὸν ἐλάχιστον ἐξάμηνον συνδρομὴν. β'). Νὰ ἔχη ἀνταλλάξῃ μικρομηνύματα καὶ γ'). Τὸ ψηφοδέλιόν τευ ἔσεν ν' ἀποστείλῃ ἐντὸς φακέλλου φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν «ψηφοδέλιον» καὶ σφραγισμένου καλῶς.

Εάν τις, μὴ συνδρομητής θέλει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἔσεν α'). Νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής τὸν ἐλάχιστον ἐξάμηνος β'). Ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὸν κύμαον τῶν μικρομηνυμάτων καὶ γ'). Νὰ καταβάλῃ τῇ διευθύνσει λεπτὰ 50 διὰ δικαίωμα ψήφου.

Εάν τις συνδρομητής, μὴ ἀνταλάσων θέλει νὰ ψηφίσῃ ἔσεν νὰ καταβάλῃ τῇ διευθύνσει Δραχμ. 1 διὰ δικαίωμα ψήφου καὶ λεπτὰ 50 δι' ἀπόκτησιν ψευδωνύμου.

Πᾶν ψηφοδέλιον μὴ συμμορφωθὲν μὲ τοὺς ἄνω ὅρους θὰ θεωρητῆ ὡς ἄκυρον.

Τὴν 27 Μαρτίου ὥρα 7 μ. μ. γενήσεται ἐξελεγχῆς τῶν ψηφοδελτίων παρισταμένων τῶν ἡγεμονίδων ἢ τῶν ἀκολουθῶν αὐτῶν. Παντός ἄλλου ἢ παρουσία ἀπαγορεύεται.

* *

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Σίρ Φίροσμ μὲ τὴν Ὁραία καστανή ἢ Τρέμσο. σελήνην μὲ τὸν Σαλζαπόρον, Γαλαζίαν, Λακοσυραφιώτην, Κακοτέγνην, Ἄλω, Μαρ. δ' Ἐπρέ, Ἱατρ. τῶν συνδρομητῶν, Χλωμ. τραγουδιστὴν καὶ Σιὸρ Διονύσιον ὁ Χρ. τραγουδιστὴς μὲ τὴν Ν. τοῦ Βορρέ, Μενεξεδένια, Β. τῆς Λήθης καὶ Δ. Ὁρθην ὁ Βέρδος τοῦ Ἐρωτα μὲ τὴν Ἑλ. Ναυαρχίδα, Ὁν. πλάσμα, Νυμφίαν καὶ Miss Nevil ὁ Ἐρμῆς μὲ τὴν Α. τῆς ψυχῆς μου, Ἑλ. Ναυαρχίδα, Μενεξεδένια καὶ Τρεμουσ. Σελήνην ἢ Βασ. τῆς Λήθης μὲ τὸν Β. τῆς Λήθης, Καρδιοσθήραν Ἄδωνιν, Ἄλτρην τῶν κρίνων, Μουζουλίον, Σιὸρ Διονύσιον,

καὶ Κραϊταίκερ ὁ Φριξος μὲ τὴν Τιτίκα ὁ Β. τῆς Λήθης μὲ τὴν Β. τῆς Λήθης ἢ Βασιλισσα τῶν Ὁνείρων μὲ τὸν Marchof καὶ Π. Φθιπ. ἀρπῶν (Δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦσι) ἢ Ἀγγέλα μὲ τὸν Χ. Τραγουδιστὴν, Κακοτέγνην, καὶ Fra Diavolo. Ἡ Ὁν. ὑπὸ Π. Καλλονῆ μὲ τὸν Μαρ. δὲ Νίκεν ἢ Μαρκέλλα μὲ τὸν Κραϊταίκερ ὁ Μουσοτραφῆς μὲ τὴν Χρυσάλιδα ἢ Ἐρωτ. Δυὰς μὲ τὸν Φριξον, Ν. τοῦ Βορρέ, Μενεξεδένια, Μαρκ. Δ. Ἐπρέ, Αἶνον καὶ Μαρκέλλαν. ἢ Miss Nevil μὲ τὴν Ε. Κρήσσαν, Ἑλ. ναυαρχίδα Ἀγγέλαν, Ὁρφ. καρδιά καὶ Παρηγ. ἀκτινα ὁ Λόρδος Βύσων, μὲ τὸ Ὁσιερ. Πλάσμα ἢ Ἀκτινοβολοῦσα ἀνατολή μὲ Ἄλτρην τῆς Φύσεως ἢ Α. τῆς ψυχῆς μου μὲ τὸν Χ. Τραγουδιστὴν ἢ Ἡγεμ. τῆς Κρήτης μὲ τὴν Ἄλω, Ἑλ. ναυαρχιδ. καὶ Ν. ἀκροπόλεως. ἢ Α. κατὰ τῶν βιτανιστηρίων μὲ τὸν Σάτυρον καὶ Φυλλίδα. Ὁ Ζεὺς μὲ τὴν Ἰδαίαν, Ὁν. ὑπὸ καλλονῆν καὶ Ἄλω ὁ Φιλήμων μὲ τὴν Περ. ἀκτινα, Μενεξεδένια, Ε. Κρήσσαν, Miss Nevil, Θεραπ. Φυλλίδος καὶ Φυλλίδα (διὰ γ' φοράν) ὁ F. a Diavolo μὲ τὸ Ὁν. πλάσμα ἢ Μαρκέλλα μὲ τὸν Ἐρωτομανῆ ἀστέρη. ἢ Χρυσσαλλίς μὲ τὴν Πτωχὴ καρδιά καὶ Ν. Βοναπάρτην ἢ Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου μὲ τὸν Μ. Μάγον ἢ πτωχὴ καρδιά μὲ τὸ Χρυσίζον ἀστὴρι καὶ Πηπαροῦναν τὸ Ὁν. Πλάσμα μὲ τὸν Σ. Διονύσιον, Μενεξεδένιον καὶ Ι. τῶν συνδρομητῶν τὸ Χρ. ἀστὴρι μὲ τὸν Μενεξεδένιον ὁ Μ. Δ. Ι. Μόντες μὲ τὴν Ἑλ. ναυαρχίδα Μενεξεδένια, Β. τῆς Λήθης, Μαρκέλλα Νυμφίαι (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμεῖ) Ε. Κρήσσαν καὶ Αν. κ. τῶν βιτανιστηρίων. Ἡ πάλλουσα καρδιά μὲ τὴν ὄρφ. καρδιά, Μαρκέλλα, Μενεξεδένια Β. τῆς Λήθης, Δαρ. ὀρθη, Ε. μάγισσα, Α. κ. τ. βιτανιστηρίων καὶ Ἑλ. ναυαρχίδα (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμεῖ) ὁ Μ. μάγος μὲ τὸ Χρ. ἀστὴρι, Ε. μάγισσαν, Πιλ. καρδίαν, Ἡγεμ. Κρήτης, καὶ Ἀρχιζιζάνιον ὁ Λατ. τοῦ Ἀπεύρου μὲ τὴν Μαρκέλλαν, Μενεξεδένια, καὶ Β. τῆς Λήθης ἢ Θερ. Φυλλίδος μὲ τὸν Κακοτέγνην, Ἄλω, Μ. Δ. Μόντες.

Λευκὰ μικρομηνύματα.

Εἶνε ὁ νέος τίτλος τὸν ὑποῖον θὰ φέρωσι τὰ μικρομηνύματα τὰ κατὰ πρότασιν τῆς ἡγεμονίδος Μαρκέλλας ὑποβληθέντα. Τὰ λευκὰ μικρομηνύματα ἀντὶ ἐρωτήσεων θὰ φέρωσιν ἀριθμοὺς εἰς τοὺς ὑποῖους θὰ τίθενται αἱ ἐρωτήσεις κατ' ἀρέσκειαν τῶν ἀνταλασσόντων ἢ ἀνταλλαγῆ ὁ αὐτῶν θὰ γίνεταί ὡς ἐξῆς, ἔστω ὅτι ὁ Α ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β ὁ Β βλέ-

πει τὴν δὴλωσιν ταύτην λαμβάνει ἐν **Λευκὸν μικρομηνύμα** ἐνῶ εἰς ἕκαστον ἀριθμὸν θέτει καὶ μίαν ἐρώτησιν εἰς τὸ ἐξώφυλλον δὲ γράφει **πέμπονται ὑπὸ τοῦ Α. πρὸς τὸν Β. Τὸ Λευκὸν τοῦτο μικρομηνύμα** ἀποστέλλει τῇ διευθύνσει ἤτις τὸ πέμπει πρὸς τὸν Α ὁ Α ἀφοῦ λάβῃ αὐτὸ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὑποβληθείσας ὑπὸ τοῦ Β μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δὲ λαμβάνει καὶ αὐτὸς ἐν **Λ. μικρομηνύμα** θέτει ἐρωτήσεις καὶ γράφει εἰς τὸ ἐξώφυλλον **πέμπονται ὑπὸ τοῦ Β πρὸς τὸν Α.** Ἡδὴ ὁ Α ἔχει δύο **Λ. μικρομηνύματα** (τὸ πέμφθὲν ὑπὸ τοῦ Β καὶ τὸ ἴδιον του) ταῦτα στέλλει τῇ διευθύνσει ἤτις τὰ στέλλει πρὸς τὸν Β ὁ Β τὸ μὲν συμπληρωμένον κρατεῖ τὸ δὲ ἕτερον συμπληροῖ καὶ ἀποστέλλει μέσον τῆς διευθύνσεως πρὸς τὸν Α. Πλὴν αὐτῆς ὅμως τῆς ἀνταλλαγῆς ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος ὁ ἐξῆς: ὁ Β θέτει τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις καὶ τὸ λ. τοῦτο μικρομηνύμα τελείως συμπληρωθὲν ἀποστέλλεται μέσον τῆς διευθύνσεως πρὸς τὸν Α ὅστις πράττει τὸ αὐτό.

Τὰ λευκὰ μικρομηνύματα θὰ τιμῶνται λεπτῶν 20 καθ' ὅσον εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῶν ἀπαιτοῦνται πλείοτερα ταχυδρομικὰ τέλη.

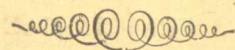
Ἐλπίζομεν ἤδη ὅτι θέλομεν εὐχριστήσαι καὶ τοὺς πλέον ἰδιοτρόπους καθ' ὅσον διὰ τῶν λευκῶν μικρομηνυμάτων γίνεται μίαν λαμπρὰ πικρολίαν φερωτήσεων καὶ ἀποτελεῖται οὕτως ἐν ὀραιώτατον λεύκωμα.

Ἐδοθήσεται ἐπίση: καὶ ἑτέρα σειρά μικρομηνυμάτων μὲ ἄλλας ἐρωτήσεις δύναται δὲ πᾶς τις ν' ἀποστείλῃ ἐρωτήσεις ὅπως ἐᾶν ἐγκριθῶσι συμπεριληφθῶσι.

Ἐταιμασθήτε λοιπὸν διὰ τὴν προσεχῶς ἀνογομένην στήλην τῶν

Λευκῶν Μικρομηνυμάτων

τὰ ἑποῖα θὰ φέρωσι καὶ τὰ ψηφία Η. Μ. πρὸς τιμὴν τῆς **ΗΓΕΜΟΝΙΔΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΣ.**

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

—o—

Ε. Κρήσσαν ἐν. αὐθι. Μικρομηνύμα ἐστάλη δύνασθε ν' ἀποστέλιτε εἰς γραμμатόσημον. Μουσοτραφῆ

ἐνταῦθα. Ἐν τοῖς Γραφεῖσις μας ἐλησημονήσατε δύο κάρτας καὶ δύο βραχ. ἐπιστολάς.—Σ. Φῶκον ἐνταῦθα Ὁ φίλος ὑμῶν καὶ ἡμῶν κ. Μ. Καλαμάκης εἶνε τῷ ὄντι ἄξιος παντός ἐπίκουρ καὶ συμπαθείας καὶ τῷ ἀρμόζον τοιοῦτοι ἄρκοι λυπούμεθα ὅμως μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς δημοσιεύσωμεν διὰ λόγους κριτικούς.—Γ. Ἀντίππαν. Καλαφάτιον ἐνδεικτικὸν ἐστάλη βεβαιώσατε λήψιν.—Ι. Μοντάρ Ἀργυστάλιον βραβεῖον ἐστάλη πρὸς τὴν αὐτοῦ ἀντιπροσωπὸν μας. Δάντην ἐνταῦθα. Ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ψευδωνύμου σας κρίνω ὅτι τῇ ἀληθείᾳ φροντίζετε ὑπερ ἑμοῦ. σὰς εὐχριστῶ ἀναμένουσα.—Εὐφρ. Πετσάλη Κέρκυραν εἶμαι κατενοουσιαιμένη μὲ τὴν λεπτότητα τοῦ χαρακτηῖρός σας. Παρακλῶ δι' ὑμᾶς δεξασθε τὰς ἀπείρους εὐχριστίας μου. Ἄνδρ. Ἀραβαντινοῦ Κέρκυραν. Ὡς καὶ πρὸ πολλοῦ σὰς ἔγραψα προτιμῶ τὰς Ἱταλικὰς μεταφράσεις ἀναμένω.—Παραγ. ἀκτινα Χανία. Τὸ ψευδωνύμον σας τὸ ἀνεκάλυψαν ἐκ τοῦ γρα. χαρακτηῖρός ἢ Μικρὰ σερενάτα ἂν ἦτο εἰς τὴν δημόδιη γραμμένη πιθανόν νὰ ἐπετύγχανε.—Α. Πηπαιζινοπούλου Ζάκυνθον. Ὁ κ. Ν. Γαλιτσάτος ἐνεγράφη, φύλλα ἐστάλησαν, εὐχριστοῦμεν δραχμὴ ἐλήφθη.—Ἀριστογείτονα Χανία. Λόγῳ τῆς μεταφορᾶς τῶν Γραφείων ἐπιστολὴ Σας ἐλήφθη ἀργῶ. Φύλλα ἀπεστάλησαν συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχριστοῦμεν. Ἡ ἐπιστολὴ ὑμῶν σὰς τιμᾷ δεόντως διότι ἐν αὐτῇ διαβλέπει τις τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων σας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

—o—

Ἡ Πριγ. Βιλεμίνη δὲν ἀνταλλάσσει τοῦ λοιποῦ μικρομηνύματα.

Ὁ Ἱατρὸς τῶν συνδρομητῶν τῇ προτάσει πολλῶν δεσποινίδων καὶ δὴ τῆς Β. τῆς Λήθης τιτλοφορεῖται ἀπὸ σήμερον καὶ Ἱατρὸς τῶν συνδρομητριῶν

Ὁ Ἱατρὸς τῶν Συνδρομ. καὶ Συνδρομητριῶν
— Τοῖς μελλονούμοις Γεωργίῳ Παπαδερῶ καὶ τῇ εὐ ἡμέρῃ καὶ τῇ ἐπὶ κάλλει διακρινομένη δεσποινίδι Σοφίᾳ Χατζηγηρηγοράκη εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν.
Α. Πολένδρα.

Ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς ἀγγελίαν τῆς ὅσον οὐπω ἐκδοθησομένης συλλογῆς διηγημάτων τῆς γνωστῆς λογίης Εὐγενίης Ζωγράφου ἢ συλλογὴ αὐτῆ φέρει τὸν τίτλον «Δημοσιεύματα» πᾶσαν περὶ αὐτῶν συστασιν νομιζομεν περιττὴν καθ' ὅσον ὁ κάλαμος τῆς διηγηματογράφου Δεσποινίδος εἶνε πλέον γνωστός. Ἡ τιμὴ τῶν «Δημοσιευμάτων», ὠρίσθη εἰς Δρ. 2. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ἡ μετάδοσις τόσων καὶ τόσων νοσημάτων κατὰ μέρος ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ πλῆσιμον τῶν ἀσπερρούχων μετ' ἄλλων μεμολυσμένων. Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ πλένετε τὰ ροῦχά σας ἐντὸς τῆς εἰκίας σας πρᾶγμα δύσκολον καὶ ἐπίπονον διὰ πολλοῦς καὶ διαφόρους λόγους. Καὶ ὅμως

Ἡ ΑΛΕΣΣΙΒΑ "ΦΟΙΝΙΞ",

πλένει ὅλα τὰ βαμβακερὰ, τὰ μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀσπερρούχα λευκὰ καὶ χρωματιστά,

ΧΩΡΙΣ ΣΑΠΟΥΝΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΚΤΗ, ΧΩΡΙΣ ΕΟΥΡΤΣΑ

Εἶναι ἠγγυημένη ἄνευ χλωρίου, ἡ δὲ μεγαλειτέρα μπουγάδα τελειώνει αὐθημερόν καὶ μὲ πολὺ ὀλίγας διατυπώσεις. Εἶνε οἰκονομικωτέρα δὲ ἀπὸ τὸ σύνθετος πλῆσιμον κατὰ 60)οο.

ΤΡΟΠΟΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

Μουσκεύετε ὅλα τὰ ροῦχα μὲζῦ, μάλλινα, βαμβακερὰ μεταξωτὰ, ὄσπρα καὶ χρωματιστὰ σὲ κρύο νερὸ, πόσιμον ἢ μὴ ἀδιάφορον, ἀπὸ 3—6 ὥρας ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, τὸν ὁποῖο ἔχετε διαθέσιμον.

Λιώνετε σὲ ζεμκτιστὸ νερὸ 1 πακέτο ἀλεσσίδης καὶ τὴν γίνετε μέσα στὸ καζάνι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχη 3 ντενεκίδες τοῦ Πετρελαίου νερὸ χλιαρὸ. Ρίπτετε μέσα στὸ καζάνι, ὅλα τὰ ὄσπρα καὶ βαμβακερὰ ροῦχα, καὶ τὰ ἀρίνετε 1 ἕως 1)2 ὥραν νὰ σιγοβράσουν ἐλαφρὰ. Κατόπιν πέρνετε αὐτὰ τὰ ροῦχα στὴ σκάφη μὲζῦ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβρασαν μέσα καὶ τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ, μὲ τὴν σαπουνάδα ποῦ κάνει τὸ ἴδιον τὸ νερὸ, τὰ ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ, τὰ λουλακίζετε καὶ τελειώνει ἡ μπουγάδα.

Τὰ Μάλλινα, τὰ χρωματιστὰ καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀφοῦ μουσκεύουν δὲν τὰ βράζετε ἀλλὰ ἀπλούστα τὰ τρίβετε μόνον ἐλαφρὰ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβρασαν τὰ ὄσπρα ροῦχα, ἔπειτα τὰ ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ γίνονται ὀλοκάθαρα.

Στὸ νερὸ ποῦ θὰ περιτέψη μετὰ στὸ καζάνι ρίπτετε ὅλας τῆς πιτσαβούρες τοῦ μαγειριοῦ, τὴν ἀρίνετε 1)2 ὥρα μετὰ, κατόπιν τὰς τρίβετε μὲ τὸ ἴδιον νερὸ, τὰς ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ καθαρίζουν ἐξαιρετα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Χονδρικῶς παρὰ τῶ κ. Γ. Ν. Ἰωαννίδη ὁδὸς Διόλου ἀρ. 177 εἴσοδος ἐκ τῆς Στοῆς καὶ λιανικῶς εἰς τὰ καταστήματα Κων. Θενοπούλου, Γουλιέλμου, Πανελληνίου Ἀγορᾶς, Ἀκριβοῦ καὶ Μιχαλοπούλου, Θεομίδου, Χαζ, Σπουλιοπούλου, Κρουστάλ, Σακκῆ, Κ. Χριστοπούλου κλπ.

Ἐ) Πειραεῖ παρὰ τῶ κ. Ε. Δημητριάδη, Στὰ Ριζιῆρη ἀριθ. 5.

Ἐκαστὸν πακέτον δρχ. 1.20

ΟΙΝΟΙ ΝΕΜΕΑΣ
ΓΛΥΚΕΙΣ ΡΕΤΣΙΝΑΤΟΙ ΜΠΡΟΥΣΚΟΙ
ΚΤΛ. ΚΤΛ.

πρὸς 60 λεπ. 80 καὶ 1 — ὀκτὴ
Εἰς τὴν ὁδὸν

13 — ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ — 13

Εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς

Ἐκτυποῦνται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

πρὸς δρχ. 2 τὰ 100, καὶ 1,25 τὰ 50

Τύποις Ἀθηναϊδος